

співрозмовника, можна зрозуміти його емоційний стан. Якщо хода важка, то людина роздратована, якщо легка – задоволена, якщо в'яла засмучена. Коли людина почувається гордо, довжина її кроку найбільша. Стиль пересування класифікують на: ритмічно-рівномірну; дерев'яну; широкі та короткі кроки [3, с. 87].

Тобто, до паралінгвістичних явищ належать особливості фонації, міміки та жестів й інші рухи, які відбуваються у процесі комунікації і містять додаткову інформацію про мовця. Невербальні засоби комунікації служать допоміжним засобом для створення, передавання, сприймання інформації. Деякі паралінгвістичні засоби комунікації настільки чітко з'єднані вербально, що виступають частиною лінгвістичної системи. Так відбувається з фонетичними та інтонаційними характеристиками в англійській мові.

ЛІТЕРАТУРА

1. Горелов И. Н. Невербальные компоненты коммуникации. М.: «Наука», 1980. 104 с.
2. Колшанский Г. В. Паралингвистика. М. : КомКнига, 2010. 215 с.
3. Корніяка О. Мистецтво гречності. К.: Либідь, 1995. С. 86–88.
4. Крейдлин Г. Е. Невербальная семиотика: Язык тела и естественный язык. М. : НЛЮ, 2002. 581 с.
5. Манакін В. М. Мова і міжкультурна комунікація : навч. посіб. Академія, 2012. 288 с.
6. Мацюк З. Українська мова професійного спілкування: Навч.посібн. / З.Мацюк, Н.Станкевич, К.: Каравела, 2010. 352 с.
7. Меграбян А. Психодиагностика невербального поведения. СПб.: Речь. 2001.256с.
8. Нэпп М. Невербальное общение. Полное руководство / М. Нэпп, Д. Холл. СПб.: Прайм-ЕВРОЗНАК, 2006. 512 с.
9. Орбан-Лембрик Л. Е. Психология управления. К.: Академвидав, 2003. 568 с.
10. Панченко І. Б. Місце і роль паралінгвістичних засобів у процесі спілкування. ВІСНИК Житомирського державного університету імені Івана Франка, 1999. С. 80-83.
11. Пиз А. Язык телодвижений. Как читать мысли других по их жестам / Пиз А. М., 2000. 188 с.
12. Родионова О. С. Интонационная подсистема – компонент системы языка; под ред. Л. И. Баранникова. С.: Издательство Саратовского ун-та, 2001. 132 с.
13. Сайтарли І. А. Культура міжособистісних стосунків: Навч.посібнК: Академвидав. 240 с.
14. Шевцова Е. Е. Технологии формирования интонационной стороны речи. Учеб. пособие для студентов педвузов / Е. Е. Шевцова, Л. В. Забродина. М. : АСТ: Астрель, 2009. 224 с.
15. Шевчук С. В., Клименко І. В. Українська мова за професійним спрямуванням: підручник.К.: Алерта, 2011. 695 с.
16. Язык телодвижений. Чтение мыслей по жестам / Авт.-сост. Орлова Любовь. Минск, 2007. 384 с.
17. Birdwhistell R. Kinesics and Context : Essays on Body Motion Communicationю Philadelphia : University of Pensilvania Press, 1970. 338 p.

Скрипник А. А.

група АМ–42 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Бабій Л. Б.

РЕГІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Лінгвісти вважають, що будь-яка мова – це живий організм, який постійно змінюється і вдосконалюється. Невпинний розвиток науки й техніки, процеси глобалізації та інтеграції активно впливають на особливості вживання різних варіантів, тобто діалектів, сучасної англійської мови. Слово «діалект» походить від грецького dialectos "бесіда, мова, діалект", яке отримано з dialagesthai "бесіда, розмова". Діалект може відрізнятися від інших діалектів тієї ж мови особливостями в будь-якій частині лінгвістичної структури – морфології, або синтаксису.

Історію розвитку англійської мови можна умовно розділити на три етапи: давньоанглійський період, середньоанглійський період, період сучасної англійської мови.

Англійська мова бере свій початок від мови давньогерманських племен (англів, саксів і ютів), що переселилися в V-VI століттях з континенту в Британію. Складна взаємодія давньогерманських племінних діалектів, принесених у Британію, населену кельтськими племенами (бритами і галами), та англійської народності, призвело до утворення територіальних діалектів на старій племінній основі. У давньоанглійський період (VI-XI ст.) мова представлена чотирма діалектами: нортумбрійським, мерсійським, усекським і кентським [4, с. 19].

Класифікація сучасних англійських територіальних діалектів є досить важким завданням, оскільки межі діалектів є досить розмитими, а мовний стандарт все більше і більше проникає в сферу розповсюдження діалектної мови. А. Елліс зробив одну з найсерйозніших спроб класифікації, яка в цілому досить точно відображає діалектну палітру сучасної Великобританії і взята за основу багатьма діалектологами. Використовуючи схему А. Елліса, сучасні англійські діалекти можна класифікувати наступним чином: північні діалекти, середні діалекти (або діалекти Мідленду), східні діалекти, західні діалекти, південні діалекти [1]. П. Траджил запропонував наступну класифікацію сучасних територіальних діалектів: 1) Північ – північні і центральні діалекти; 2) Південь – східні і південно-західні діалекти [3].

Північно-англійський (Nothern English), який включає йоркширський діалект (Yorkshire dialect) і позначився впливом мови вікінгів з характерною вимовою звуку /v/ замість /ʌ/; закінчення «-ing» вимовляється /ɪn/; /p, t, k/ між голосними супроводжуються гортанним зімкненням (твердим приступом) (glottal stop); у словах зі звукосполученням «al» – talk, call вимовляється звук /ɑ:/; дифтонг /aɪ/ стає /eɪ/ – як у слові right /reit/ [3, с. 35].

Західно-англійський (West Midlands English) діалект вважається найбільш віддаленим від англійської літературної вимови. Наприклад: слово «yes» носії діалекту вимовляють, як «aɪ»; місцева версія займенника «you» вимовляється /'jəv /əv, який римується з «now» [2, с. 108].

Південносхідно-англійський (East Anglian English) діалект наближений до англійської літературної вимови. Його притаманними рисами є: вимова дифтонга /əv/ як /v/; дифтонг /eɪ/ змінюється на монофтонг /e:/ або дифтонг /ɪə/; монофтонг /z:/ замінено звуком /ɜ:/; монофтонг /i:/ вимовляється як дифтонг /eɪ/, як у слові fleece /fleɪs/; глоталізація (glottalization) глухих проривних /p, t, k/; опускання гортанного /h/; наявність чіткого /l/ у всіх позиціях; використання /f/ замість /θ/, а також /v/ замість /ð/; звучання /n/ замість /ŋ/ у закінченнях «-ing» [5, с. 479].

Південно-англійський (Southern English), включає відомий діалект кокні, що є характерним для робочого класу Лондону. Для нього характерними рисами є ігнорування звуку /h/, вимова /f/ замість /θ/, та /v/ замість /ð/; звук /ð/ в початковій позиції або зникає, або замінюється звуком /d/ – them / (d)em/; /p, t, k/ вимовляються з сильним придихом; /t/ [6, с. 265-266].

Південнозахідно-англійський (West Country dialects) діалект зазнав на собі певного впливу валлійської та корнської мов. Цей діалект є ротичним, тому його характерною особливістю є вимова звуку /ɪ(r)/, яка схожа до вимови американської англійської; дифтонг /aɪ/ вимовляється наближено до /vɪ/; приголосна фонема /h/ не вимовляється на початку слова; закінчення «-ing» вимовляється /ɪn/; кінцева літера «u» вимовляється як /eɪ/, наприклад, silly /'sɪleɪ/; у словах, що містять літеру «t» перед голосною часто відбувається метатеза (перестановка звуків) – «gurt» (great), «chillurn» (children); в багатьох словах буква «l» наприкінці слова не вимовляється, наприклад, «an old gold bowl» звучатиме як «an ode goad bow»; кінцеве «a» реалізується звуком /ɔ:/ – cinema як «cinemaw» [3; 6].

Отже, територіальний діалект – це різновид мови, що використовується на певній території та відрізняється від стандартного варіанту наявністю певних фонологічних, лексичних і граматичних особливостей. Існують декілька класифікацій територіальних

діалектів британської англійської мови. Ми проаналізували 6 діалектів та виявили, що всі вони відрізняються від орфоепічної норми певними фонологічними особливостями. Найбільш віддаленими від літературної мови вважаються східно-англійський і західно-англійський діалекти.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ellis A. J. On early English Pronunciation. L.: Trübner & Co., 1869–1886. 835 p.
2. Quirk R. The use of English. London. 1962. 285 p.
3. Trudgill P. Dialects. Routledge, 1994. 80 p.
4. Залеская Л. Д. Матвеева Д. А. Пособие по истории английского языка. М.: Высшая школа, 1981. 239 с.
5. Колісник М. П. Уточнення змістового насичення терміна «діалект». Наукові записки. Серія: Філологічні науки (мовознавство). Кіровоград: РВВ КДПУ ім. В. Винниченка, 2014. – Вип. 129. – С. 478–483.
6. Соколова М. А. Гунтовт К. П. Теоретическая фонетика английского языка: учебник для студентов институтов и факультетов иностранных языков. М.: Владос., 2004. 288 с.

Сластьонова Д. С.

група м1АМЛ (Бердянський державний педагогічний університет)

Науковий керівник – канд. пед. наук, доцент Шиманович І. В.

HOW TO BUILD A LESSON AROUND A MOVIE: USING MOVIES IN TEACHING ENGLISH IN THE SECONDARY SCHOOL

Nowadays, English is the simplest adaptation of a very old language and yet it is still difficult to teach this language effectively, especially to those who speak English as a second or even third language. Teaching only the rules is found to be boring by most students and it is because of this that they lose interest in learning the language.

Method of learning English through the watching movies can help teachers take into consideration students demands for watching real movie stories together with reading books, magazines and newspapers. Because, as it is known not only printed materials can serve as a great source of teaching but also songs and movies play a key role in learning foreign languages.

Movies can be a tool in a multimodal teaching context, but they are also a medium of entertainment. According to Petra Magnusson, written texts are presumed to be more valuable for learning a language than the multimodal text of movies. Yet, Jessica Sturm claims that movies can provide a context where second language learners experience the target language differently than the classic textbook. Bateman and Schmidt state that movies are more comprehensible than written texts because it guides the viewer in a multimodal way [1].

When we use movies in an educational context, the teacher has to prepare thoroughly before using movies in the classroom to make the learning process as successful as possible. Pandey argues that the teacher should consider not showing movies that involve foul language, nudity, and violence since this could result in students choosing not to participate in the discussions afterward. With this in mind, the movie has to be relevant thematically and be able to work as a source of knowledge, which can make the process of choosing an appropriate movie both time-consuming and exhausting. Here we can see some examples of movies that can be used when teaching English. Three examples are: *Forrest Gump*, *The Lion King* and, *The Pursuit of Happiness* since they display relevant themes such as kindness, life and death, and the definition of happiness that the students can relate to and reflect upon.

In the XXI century there are lots of different ways of using and exploiting movies in the classroom: from simply pre-teaching any relevant vocabulary, watching a clip and then having a follow-up discussion – to using prepared worksheets for consolidating grammar structures or lexis.